

grijzen als in pijn. Het zuiver drama, dat bij de vernuftige heiligen-martelingen van Bouts of Jan Luyken heerscht, is hier geschonden.

Om in de taal van Hogarth's eigen land te spreken „he overdid it” — maar er was stellig een grove grootheid in zijn ontkennen van den goeden smaak.

(Wordt vervolgd).

MIJN DONK'RE HART...

DOOR

P. OTTEN.

Mijn donk're hart is als deez' avond stil.
 Geen windvleug, die de bleeke rogge roert.
 Alleen een duif, regen verkondend, koert
 Van uit de dennen op de duistre hil.

De grijze wolkenwijlen hangen laag
 Over de velden, en geen talmend rood
 Toont, waar de zon ten horizon ontvlood:
 En west en oost zijn even grijze en vaag.

O verre lief, mijn hart is schreiensrêe.
 Weer is een regendroeve dag gedaan;
 En in de hoeven gaan de lichten aan,
 Die oogen over de effen korenzee.

Waar zijn de schoone droomen van mijn jeugd,
 Hun hel geluk, hun hooggedragen leed?....
 'k Dooi eenzaam door de schemering, en weet:
 Bijna te schreien is mijn schoonste vreugd.
